

samt at jeg troligen vil arbejde for Ungdommens kristelige Oplysning og Vejledning“. Jeg har særlig kritiseret Pastor Arboe Rasmussens Stilling til Trosbekendelsen og har holdt mig til en enkelt Side af hans Virksomhed. Jeg citerede ved første Behandling noget af, hvad han har fremsat i et Skrift, og jeg skal tillade mig at gentage det, jeg overlader da ganske roligt til alle i dette høje Ting at bedømme, om jeg ikke har været berettiget til at skrive det, jeg har skrevet. Pastor Arboe Rasmussen, der altsaa gennem sit Præsteløfte har lovet efter Evne at „modarbejde Misbrug af Naadens hellige Midler og bekæmpe saadanne Lærdomme, som stride mod Folkekirkens Trosbekendelse“, har skrevet følgende: „Trosbekendelsen er som skabt til at gøre det fuldstændig af med det, som dog skulde være vundet ved Reformationen, nemlig kristne Menneskers Frihed“. Jeg maa spørge enhver, hvorledes dette kan forenes med det højtidelige Løfte, denne Mand har aflagt. Jeg er ganske klar over Umuligheden deraf. Jeg har kun udtalt, hvad Indtryk jeg har haft, og jeg maa fremdeles sige, at for mig er han en Forargelse, og det tror jeg, at han er for mange i den danske Folkekirke.

Ordføreren (Piper): Den højtærede Kirkeminister henvendte nogle Ord til det konservative Folkeparti og mente, at vi fra vor Side ikke rigtigt havde forstaaet Lovforslagets Mening. Desuden undrede den højtærede Kirkeminister sig over, at vi indtager den Stilling, vi gør, efter at Biskopperne havde anbefalet det af ham fremsatte Lovforslag. Hvad angaar Forstaaelsen af Lovforslaget og Spørgsmaalet om, hvad dette kan føre til, har vi den Opfattelse, at vi er lige saa fuldt i Stand til at skønne derover som den højtærede Kirkeminister. Med Hensyn til, at vi ikke skulde føle os forpligtede til at følge den Anbefaling, Biskopperne har givet, vil jeg udtale, at jeg tænker mig, at denne Sag i den sidste Tid har været saa meget behandlet indenfor de gejstlige Kredse, at det maaske kan have staaet saaledes for Biskopperne i det paagældende Øjeblik, at der nødvendigvis maatte gøres noget, og Biskopperne har da kun set Sagen fra den ene Side. Ligesom Biskopperne ser Sagen fra deres Side, ligger det nær, at vi Rigsdagsmænd ser paa Sagen saaledes, som den vil komme til at fremtræde og give sig Udslag i kommende Tidens Rigsdagsforhandlinger, og denne Betragtning har gjort, at vi ikke har ment det rigtigt

at følge Biskopperne i den Anvisning, de har givet, men har forbeholdt os at vente med at tage Stilling til denne Sag og alle de derunder hørende Spørgsmaal, til Spørgsmaalet om Kirkens Ordning i sin Helhed en Gang bliver taget op. Denne vor Mening har vundet stor Tilslutning indenfor Udvalget, og der er i de faa Dage, Udvalget har arbejdet, indkommet ikke faa Henvendelser fra forskellige Kredse, baade Menighedskredse og et stort Tal af Danmarks Kvinder, som hævder, at denne Sag ikke bør afgøres nu, men først, naar der er valgt en Rigsdag i Henhold til den nye Grundlov, og jeg mener, at dette ogsaa er i Overensstemmelse med de Forudsætninger, under hvilke man gav den udvidede Valgret og gjorde særlig Kvinderne delagtige i Statsstyrelsen for Fremtiden, og ligeledes med de Forudsætninger, under hvilke man udsatte Valgene og derigennem Grundlovens Ikrafttræden.

Det ærede 3die Medlem for 7de Kredse (Kristensen) henvendte ogsaa nogle Bemærkninger, hvori han bebrejdede de andre Partier Valgenes Udsættelse. Jeg vil benytte Lejligheden til med det samme at gøre en Bemærkning til dette ærede Medlem. Det ærede Medlem mente, at de Partier, der havde medvirket til Valgenes Udsættelse, var Skyld i, at denne Situation forelaa, og i, at der nu af denne Rigsdag bliver taget Stilling til dette Spørgsmaal. Men dette kommer jo slet ikke til at foreligge, naar man følger den Vej, vi har anvist. Naar man ikke træffer nogen Afgørelse angaaende denne Sag nu, men skyder den ud til Fremtiden, faar det ikke nogen Betydning, at Valgene er udsatte, og Aarsagen til at udsætte Valgene var ikke, som det ærede Medlem udtalte, at der synes at mangle Tiltro til Kvinderne. Det var jo ganske andre Motiver, der laa til Grund for, at Valgene blev udsat. Naar nu imidlertid den her foreliggende Sag er bragt frem af Kirkeministeren, er det i Virkeligheden Spørgsmaalet Arboe Rasmussen. Vi mener nu ikke, at det foreliggende Tilfælde er af den Art, at det nødvendiggor en Lovgivning. Selv om dette Lovforslag ikke bliver vedtaget, og selv om Arboe Rasmussen ikke faar et nyt Embede i Folkekirken — han har jo et — vil dette jo ganske sikkert ikke fremkalde en Kirkekamp, saa jeg tror ikke, at man selv under den nuværende Situation behøver at nære nogen Frygt i saa Henseende. Den højtærede Kirkeminister spurgte, hvad vi fra vor Side mente, naar